

и папaгала, пакъ обикаляха града и канѣха хората да посетятъ цирка. Вечерята всички бѣха изморени, но директорътъ бѣше немилостивъ.

— Нѣмаме време за губене, — казваше той, — ще останемъ само единъ день тука и пакъ тръгваме.

— Че кжде ли ще вървимъ и защо ли тъй бърза? — питаха се всички, но никой не смѣеше нито дума да възрази. Само Орѣшко и чичо Чочо се поглеждаха и много добре разбираха защо директорътъ бърза.

Часътъ за представлението дойде, звънецътъ удари, музиката гръмна и започнаха да излизатъ едни следъ други акробати, ездачи, палячовци. Малкиятъ Главчо и голѣмиятъ Главчо пакъ разсмиваха публиката, папaгалътъ все тъй непрекъснато канѣше всички да дойдатъ на циркъ, а номерътъ на Орѣшка и Орѣшко и тоя пжтъ се хареса най-много и дветѣ деца нѣколко пжти излизаха да се покланятъ.

Директорътъ непрекъснато се озърташе и следѣше всичко какво става въ цирка. Тъкмо когато Орѣшко и Орѣшка се покланяха за последенъ пжтъ, навънъ изфукаха автомобили, изсвириха свирки и въ цирка нахълтаха стражари. Хората се изплашиха, настана суматоха, а директорътъ грабна Орѣшка и Орѣшко и ги поведе къмъ изхода. Но въ това време единъ стражаръ го хвана за ржката:

— Стой, кжде водишъ тѣзи деца?

— Това е моя работа, — отвърна директорътъ.

Въ тоя мигъ се появи старецътъ. Той се развика:

— Ето го, ето го . . . Той открадна детето.

Единъ мжжъ и една жена се втурнаха и прегърнаха Орѣшка. Жената плачеше и викаше:

— Това е моето дете, азъ го познавамъ. Гергинке, Гергинке, чедото ми!

— Мамо, татко! . . . — И Орѣшка се хвърли въ прегръдкитѣ на разплаканитѣ си родители.

Зрителитѣ не можеха да разбератъ какво става. Представление ли бѣше това, или истинска случка. Но се разнесе страшниятъ гласъ на стражара:

— Ти си арестуванъ. Ще отговаряшъ предъ сжда, задето крадешъ чужди деца!

Веднага изведоха директора навънъ, а публиката се трупаше да види Орѣшка и искаше да узнае какъ бѣше